

locus amoenus

Pere Duran

Autoretrà

Margarida Casacuberta

Una nena amb vestidet curt, cames llargues i primes plenes de morats, diadema blanca als cabells i ventall de plàstic a la mà que anuncia amb lletres vermelles sobre fons groc una coneguda marca de xocolata, somriu a la càmera, tranquil·la, enmig d'un pare i d'una mare joves, endiemenjats i riallers. Tots tres tenen els peus mig colgats per l'herba grassa i humida de començament de setembre del Parc Nou. Ja se sap: a Olot, l'orinal del cel, per les Festes del Tura, pluja segura. Però no hi fa res: el temps ha sabut respectar la tornaboda i tot Olot menja coca i xocolatines, pa i fuet, mentre improvisa partits de futbol i es passeja entre roures i castanyers, gronxadors i tobogans, fonts i bancs i pontets romàntics sota un cel de blava turquesa solcat de dees que s'esfilagarsen i de castells amenaçadors que convertiran en penombra grisa el fons de la fotografia en blanc i negre i ribetejada de blanc que guarda, congelada, una instantània del paradís. La nena que mostra el ventall de plàstic com un trofeu, segura entre les dues torres protectores que té al costat, encara no s'ha atrevit -tot i que alguna cosa que no sap què és l'hi estira- a traspasar el llindar del jardí i endinsar-se en la foscor verda i remorejant que li envia olors desconegudes i la xucla pels foradets del nas; encara no s'hi ha acostat prou per destriar, sota les fulles mig podrides que cobreixen el terra d'escates marronoses i lluents, els quatre esglaons que la faran penetrar en el temple d'acàcies i llorers, boixos, heures, líquens i molsa que, aixecat majestuós al centre d'un estanyol d'aigües quietes, lentament va engolint una pèrgola de ferro rovellat; encara no ha sentit el pes dolç del silenci ni s'ha emmirallat en les aigües moixes que separen l'illa, la seva illa, de la resta del món. I res no sap de les larves que hi nien, de les fades, goges i paitides, dels fantasmes que esperen pacientment l'instant fatal de lligar-la amb fils invisibles a l'espai de l'ombra, de l'aigua i del mirall, i de condemnar-la a perdre's irremissiblement en el misteri d'uns ulls velats, en la boirina d'or de les ciutats mortes, en la nostàlgia d'una finestra desballestada, en la bellesa crepuscular dels jardins abandonats, en la temptació de l'abisme que intueixo en el fons del fons de la mirada d'aquella nena del ventall.

amb pèrgola